

Ποιος διέσωσε την Ελληνική γλώσσα;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)



Φωτό:stpeterjupiter.org

Όταν οι Πέρσες κατέκτησαν και κράτησαν στην κατοχή τους για 50 μέχρι 170 χρόνια τα τρία τέταρτα της Ελλάδος, δηλαδή τη Μικρασιατική Ελλάδα, που ή-ταν η μισή, για 170 περίπου χρόνια, κι από τη μητροπολιτική Ελλάδα τη Βόρειο, που ήταν το ένα τέταρτό της, για 50 περίπου χρόνια, σεβάστηκαν την ελληνική γλώσσα των εκεί Ελλήνων και δεν την εμπόδισαν πο-τέ. Όταν πάλι οι Ρωμαίοι κατέκτησαν την Ιταλική και Σικελική Ελλάδα στα τέλη τού Γ' π.Χ. αιώνας, τη Βόρειο μητροπολιτική το 168 π.Χ., και τη Νότιο το 146 π.Χ., όχι μόνο σεβάστηκαν, αλλά και θαύμασαν την ελληνική γλώσσα τόσο πολύ, που από την αρχή κιό-λας τη θεώρησαν ανώτερη από τη δική τους, κι αυτή και τη γραμματεία της· και όσοι απ' αυτούς ήταν εγγενείς ή ευκατάστατοι, το θεωρούσαν απαράδεκτο να μην ξέρουν να μιλούν και να γράφουν ελληνικά. Ο Ι-ούλιος Καίσαρ, όταν υπέτασσε τη Γαλατία, για να μη μπορούν να διαβάζουν οι Γαλάτες τις διαταγές του, ό-ταν έπεφταν στα χέρια του, αλληλογραφούσε με τους αξιωματικούς του στην ελληνική. Και τη σεβάστηκαν οι Ρωμαίοι τη γλώσσα αυτή όχι μόνο στα παραπάνω ελληνικά εδάφη, αλλά και σε ξένα εδάφη, όπως λ.χ. στην Παλαιστίνη. Η Παλαιστίνη των χρόνων του

Χριστού ήταν δίγλωσση·δηλαδή κι ο φτωχός και αγράμματος λαός της μιλούσε παιδιόθεν σα μητρικές δύο γλώσσες, και η μία απ' αυτές ήταν η ελληνική. Γι' αυτό, και είχαν και πολλά ονόματα ελληνικά όχι μόνον οι πλούσιοι, όπως ο βασιλεύς Ηρώδης ή ο πατέρας του Αντίπατρος ή ο γιός του Αρχέλαος ή ο αδερφός του Φίλιππος, αλλά και οι φτωχοί του λαού, όπως οι μαθηταί του Χριστού Ανδρέας και Φίλιππος. Ο Ρωμαίος Πιλάτος με τον Εβραίο Χριστό συνωμίλησαν ελληνικά, διότι ούτε ο Πιλάτος ήξερε εβραϊκά ούτε ο Χριστός μιλούσε λατινικά. Η κυρία γλώσσα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η διαφυλετική, δεν ήταν, όπως θα νόμιζε κανείς, η λατινική, άλλ' η ελληνική. Οι Ρωμαίοι σε κά-θε χώρα χρησιμοποιούσαν ως επίσημες κρατικές τρεις γλώσσες· πρώτη και κύρια την ελληνική, δεύτερη την εντόπια (λ.χ. συριακή, γαλατική, αιγυπτιακή, κλπ.), και τρίτη τη δική τους τη λατινική. Γι' αυτό και στην πινα-κίδα του σταυρού του Χριστού το αιτιολογικό της θα-νατικής του καταδίκης γράφτηκε, όπως ιστορούν οι ευαγγελισταί, *εβραϊστί ελληνιστί ρωμαϊστί*. Αυτός ο τρίλεξος όρος ανευρίσκεται πολλές φορές σε πολλά αρχαία κείμενα, άσχετα με τη Χριστιανική πίστι ή τον Ιουδαϊσμό μόνο που στην πρώτη θέσι πολλές φορές αντί *εβραϊστί* έχει *αιγυπτιαστί, αραβιστί*, κλπ.. Η ελληνική γλώσσα ήταν η μόνη κοινή γλώσσα όλων των εθνών της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Γι' αυτό και ο Εβραίος απόστολος Παύλος, ο κατά τη νομική του ιθαγένεια *Ρωμαίος πολίτης*, όταν γράφη Επιστολές *προς Ρωμαίους, προς Γαλάτας, προς Εβραίους*, γρά-φει στην ελληνική γλώσσα. Γι' αυτό και γενικώς η Κ. Διαθήκη γράφτηκε ολόκληρη στην ελληνική γλώσσα. Αυτός ο σεβασμός προς την ελληνική γλώσσα και την υπεροχή της εκ μέρους των Ρωμαίων και η επικράτησί της ως προς της γλώσσης της αυτοκρατορίας των, με δεύτερη τη λατινική, διήρκεσε μέχρι το 284 μ.Χ.. Και τη σεβάστηκαν τη γλώσσα αυτή όχι μόνο οι καθαρόαιμοι Ρωμαίοι αυτοκράτορες, οι μέχρι δηλαδή τον Αδριανό, αλλά και οι Γαλάτες, και οι Σύροι, και οι Άραβες, και οι Θράκες αυτοκράτορες της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Το 284 μ.Χ. αναρριχήθηκε στον αυτοκρατορικό θρόνο ο εξ υπαξιωματικών Ιλλυριός στρατηγός Διοκλητιανός. Ένα από τα πρώτα που έκανε ο βάρβαρος αυτός αυτοκράτορας, μόλις ενθρονίστηκε, ήταν ότι κατήργησε την ελληνική γλώσσα και απαγόρευσε την επίσημη χρήση της. Και η απαγόρευσι αυτή διήρκεσε τρισήμισυ αιώνες, μέχρι το 610 που ανατράπηκε ο αυτοκράτωρ Φωκάς ο μέθυσος. Την επανέφερε ως γλώσσα της αυτοκρατορίας, επίσημη και μοναδική, ο αυτοκράτωρ Ηράκλειος που ανέτρεψε το Φωκά. Ο Διοκλητιανός, επειδή φοβόταν τον πανίσχυρο Γερμανό συστράτηγό του και συναυτοκράτορα Κωνστάντιο, που βασίλευε στις επαρχίες Αυστρία Γερμανία Ελβετία Γαλλία και Αγγλία, κι επειδή δεν ένιωθε -ο Διοκλητιανός- καθόλου ασφαλής στην καρέκλα του, είχε κάνει συναυτοκράτορές του άλλους δύο Ιλλυριούς, το γαμπρό του Γαλέριο και τον ψυχοπαθή φίλο του Μαξιμιανό·ήταν και οι δύο του χεριού του. Ο Γερμανός Κωνστάντιος από την Ελληνίδα γυναίκα του Ελένη, την -πρώτη, είχε γιό το Μ.

Κωνσταντίνο- κι από την Ιλλυρίδα, τη δεύτερη γυναίκα του, την κόρη του ψυχασθενούς Μαξιμιανού, απέκτησε έναν ψυχασθενή γιό, τον Κωνσταντίνο, τον πατέρα του Ιουλιανού του λεγομένου παραβάτου. Μετά την απαγόρευση της ελληνικής γλώσσας από το Διοκλητιανό, όλοι σχεδόν οι εγγράμματοι ειδωλολάτρες Έλληνες -που ήταν τότε περίπου το ένα τρίτο ή τέταρτο των Ελλήνων- **απαρνήθηκαν την ελληνική γλώσσα, επειδή μ' αυτή δεν είχαν καμμία πρόσβαση στα κρατικά αξιώματα και κανένα λαμπρό μέλλον**, έμαθαν καλά τη λατινική, κι έγραφαν πλέον σ' αυτήν, γιατί και σ' αυτή πλέον μιλούσαν. Έτσι λ.χ. οι σύγχρονοι του Ιωάννου Χρυσόστομου Έλληνες Αμμιανός Μαρκελλίνος ο ιστορικός και Μακρόβιος ο γραμματικός και πάρα πολλοί άλλοι ως συγγραφείς είναι Λατίνοι και λατινόγλωσσοι. Στην ελληνική έμειναν για λίγα χρόνια λίγοι ειδωλολάτρες Έλληνες, οι οποίοι γρήγορα κι εγκατέλειψαν την ελληνική γλώσσα όλοι. Μ' αυτό τον τρόπο εξέλιπαν οι τελευταίοι Έλληνες ειδωλολάτρες, μηδενός διώκοντας. Ως τυχοδιώκτες εκλατινίστηκαν, για να μη χάσουν την υψηλή κοινωνική τάξη στην οποία πάσχιζαν να μπουν. Τα δύο όμως τρίτα ή τρία τέταρτα των Ελλήνων ήδη της εποχής του Διοκλητιανού ήταν, όπως είπα, Χριστιανοί. Κι αυτοί μόνοι κράτησαν με πείσμα ως γλώσσα τους, και λαλούμενη και γραφόμενη, από εγγράμματος κι αγραμμάτων, την ελληνική γλώσσα- μόνο την ελληνική.

Όταν 80 χρόνια μετά το Διοκλητιανό, επί Ιουλιανού, επανήλθε η δίωξη των Χριστιανών, για 17 μόνο μήνες που βασίλευσε ο Ιουλιανός, ο Γερμανο-ιλλυριός αυτός αυτοκράτορας ο λεγόμενος και παραβάτης (=πρώην Χριστιανός αποσκιρτήσας), επειδή από κατηχούμενος του αρειανισμού, που ήταν, σπάστηκε την περσική ειδωλολατρία, γιατί μέσα στην ψυχασθενική του φαντασίωση πίστευε ότι είναι γιος του περσικού θεού Μίθρα, ο φρενοβλαβής αυτός, λαμβάνοντας εις βάρος της ελληνικής γλώσσας μέτρα πο-λύ σκληρότερα εκείνων του Διοκλητιανού, απαγόρευσε στους Χριστιανούς, δηλαδή στα 90 ή 95% πλέον του Ελληνικού πληθυσμού της αυτοκρατορίας, ακόμη και την εντελώς ιδιωτική δι-δασκαλία και εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας. Αυτό το έκανε κυρίως, επειδή πίστευε ότι έτσι θα πλήξει την Καινή Διαθήκη. Αλλά βέβαια οι 17 μήνες της βασιλείας του για τους Χριστιανούς ήταν κουνούπι στου βοδιού το κέρατο· ούτε που την κατάλαβαν διότι γι' αυτούς σήμαινε μόνον ότι τα παιδιά τους στην εκμάθηση της μητρικής των γλώσσας στα σχολεία έχασαν μό-νο μια χρονιά. Την απαγόρευση του Ιουλιανού και τον ίδιο τον Ιουλιανό οι Χριστιανοί ούτε που τα ένιωσαν. Γελούσαν με τα καμώματα της ανι-σοροπίας του. Ο Μ. Αθανάσιος μάλιστα, επίσκοπος της μεγαλειότερης πόλεως της αυτοκρατορίας, της Αλεξάνδρειας, τον οποίο ο Ιουλιανός «εξώρισε», ούτε καν ξεκίνησε για την εξο-ρία εκείνη, παρ' όλο που ο παλαβός προσπα-θούσε με αλλεπάλληλες επιστολές να διεγείρη εναντίον του τους Αλεξανδρείς, λες και αυτός ήταν ο αντάρτης, ο δε

αυτοκράτορας ήταν ο Αθανάσιος. Τους έγραφε μάλιστα, για να τους φιλοτιμήσει, ότι Είστε απόγονοι του Αλεξάνδρου του Μακεδόνα, του πιο γενναίου και τρομερού Έλληνα, ο οποίος, αν ζούσε σήμερα, θα έφερνε σε κάποια αγωνία ακόμη κι εμάς τους Ρωμαίους! Ο Αθανάσιος εξακολουθούσε πολύ επίσημα να επισκοπεύει στη μεγαλούπολη και έλεγε ότι δεν βλέπει να διαρκέσει για πολύ αυτή η παλαβομάρα. Μάλλον καταλάβαινε ότι ένα τέτοιο ψυχοπαθές άτομο δεν θα το ανεχτούν στο θρόνο οι στρατηγοί παραπάνω από μια χρονιά περίπου. Και φυσικά δεν διαψεύστηκε. Ο πανίσχυρος ειδωλολάτρης στρατηγός Βαλεντινιανός δολοφόνησε τον ψυχασθενή, διώρισε για ένα έτος αυτοκράτορα τον ειδωλολάτρη συστράτηγό του Ιοβιανό, ώσπου να δη αν θα επικρατήσει το κίνημά του, κι όταν είδε ότι επικράτησε, δολοφόνησε και τον Ιοβιανό, κι έγινε αυτοκράτορας ο ίδιος για πολλά χρόνια. Όλοι οι τότε ειδωλολάτρες αυτοκράτορες, Ιοβιανός, Βαλεντινιανός, Βάλης, και Γρατιανός, ευνόησαν τους Χριστιανούς και τους άφησαν ήσυχους να διδάσκουν και να μαθαίνουν ό,τι θέλουν. Είναι οι 4 ειδωλολάτρες αυτοκράτορες της πραγματικής ανεξίτηλης θρησκείας, οι προκάτοχοι του Θεοδοσίου Α'. Αλλά κι ο Θεοδόσιος, πέμπτος της σειράς, ήταν ειδωλολάτρης, όταν έγινε αυτοκράτορας· έπειτα έγινε Χριστιανός, επειδή σχεδόν όλοι οι υπήκοοί του ήταν πλέον Χριστιανοί. Το πρώτο πράγμα που ακύρωσε ο Ιοβιανός, μόλις διαδέχτηκε τον Ιουλιανό, ήταν το διάταγμα του Ιουλιανού που απαγόρευε στους Χριστιανούς τη σπουδή της ελληνικής γλώσσας. Ήταν εξωφρενικό, διότι, όπως είπα, το 95% των Ελλήνων ήταν τότε Χριστιανοί. Ήταν σαν να απαγόρευε κανείς στους Έλληνες να μιλούν ελληνικά. Γι' αυτό κι ο Ιοβιανός ακύρωσε το τρελλό διάταγμα του Ιουλιανού. Δεν επανέφεραν όμως οι αυτοκράτορες εκείνοι, ούτε κανείς άλλος μέχρι τον Ηράκλειο, ως επίσημη γλώσσα του κράτους την ελληνική· για τον απλούστατο λόγο ότι δεν ήταν Έλληνες· δεν τους ένοιαζε. Ούτε την επανέφεραν, αλλ' ούτε κι εμπόδιζαν την ιδιωτική μάθηση και χρήση της· ακριβώς όπως γινόταν επί τουρκοκρατίας. Οι δε ελάχιστοι πλέον ειδωλολάτρες Έλληνες, επειδή διακατέχονταν από τυχοδιωκτική και ακόρεστη όρεξη για κρατικά αξιώματα, υιοθετούσαν τη λατινική γλώσσα και αρνούσαν την ελληνική. Αναφέρω το επιφανές παράδειγμα ενός τέτοιου αυτοκράτορα μη Έλληνα, που ήταν αδιάφορος για την τύχη της ελληνικής γλώσσας την οποία δεν μίλησε ποτέ του, κι ενός συγχρόνου του αξιωματούχου Έλληνα ειδωλολάτρου από κείνους που απαρνήθηκαν την ελληνική μητρική τους γλώσσα, για να αναρριχηθούν στα υψηλά αξιώματα, προς το τέλος περίπου της μαύρης περιόδου 284-610. Ο Ιουστινιανός (527-565 και ο επί της δικαιοσύνης υπουργός του Τριβωνιανός, που προτίμησε να κωδικοποιήσει τα μέχρι τότε κείμενα του ρωμαϊκού δικαίου στη λατινική γλώσσα, και όχι όπως τα κωδικοποίησαν αργότερα οι αυτοκράτορες της Μακεδονικής δυναστείας στην ελληνική γλώσσα. Ο Ιουστινιανός ήταν «Χριστιανός», αλλά δεν ήταν Έλληνας· ο Τριβωνιανός ήταν Έλληνας, αλλά δεν ήταν Χριστιανός· ήταν από

τους τελευταίους ειδωλολάτρες. Και οι δυο, και ο πανίσχυρος αυτοκράτορας κι ο εννοημένος του υπουργός, συμφωνούσαν ότι η ελληνική γλώσσα πρέπει να παραμείνη θαμμένη, μέχρι να σβήση τελείως, ότι οί νόμοι του κατά 80% ελληνικού κράτους πρέπει να είναι γραμμένοι στη λατινική, οι νομομαθείς οι δικασταί και οι δικηγόροι να μιλούν στα δικαστήρια μόνο λατινικά, και ο απλός λαός, ο Ελληνικός, τόσο στα δικαστήρια όσο και στο στρατό και σ' όλες ανεξαιρέτως τις δημόσιες υπηρεσίες πρέπει να εξ-αναγκάζεται να μιλάει λατινικά. Τότε μπήκαν στην ελληνική γλώσσα οι σημερινές άφθονες λατινικές λέξεις της, όπως σπίτι πόρτο σκόλο κάγκελλο κολόνα κελλί φρούτο φρέσκος μα-ρούλι ραδίκι μανίκι μουλάρι σκρόφα πουλί κου-νέλι κότα παιδάκια φαμίλια μπάρμπας κάστρο ταβέρνα και χιλιάδες άλλες.

Και ποιος κατά τη μαύρη εκείνη εποχή των 3,5 αιώνων ήταν ο μοναδικός χρήστης της ελλη-νικής γλώσσας; Ποιος ήταν εκείνος που επέμενε με πείσμα να μιλάει την ελληνική και μόνο την ελληνική, που αν δεν τη μιλούσε κι αυτός ο τελευταίος φορέας, η ελληνική σ' έναν αιώνα θα γινόταν μια πενιχρή γλώσσα των 3.000 λέ-ξεων σαν την τσιγγάνικη, και σ' άλλον έναν αι-ώνα θα έσβηνε τελείως, όπως συνέβη με άλλες εθνικές γλώσσες σαν την προρρωμαϊκή γαλα-τική και την προρρωμαϊκή ισπανική και την προαραβική αιγυπτιακή; Ποιος είναι ο ένας και αποκλειστικός χρήστης και διατηρητής και σωτήρας της ελληνικής γλώσσας, που όχι μόνο τη διέσωσε, αλλά και την κράτησε στο πιο υψηλό της επίπεδο, επίπεδο που δεν δοκίμασε ποτέ άλλοτε καμμιά γλώσσα της γης, και διατήρησε μαζί μ' αυτή και την αρχαία της προχριστιανική γραμματεία, δεύτερη σε έκταση πάνω σ' όλη τη γη, κι έγραψε σ' αυτή άλλη μια τεράστια γραμματεία, πρώτη σε έκταση πάνω σ' όλη τη γη; Ποιος είναι αυτός ο μοναδικός χρήστης και σωτήρας της ελληνικής γλώσσας; Η Χριστια-νική Εκκλησία· οι Χριστιανοί Έλληνες. Όταν οι Έλληνες ειδωλολάτρες πρόδωσαν την ελληνική γλώσσα, για να μη χάσουν τ' αξιώματα και την ένταξί τους στην τότε κοινωνική ελίτ και κρα-τική νομενκλατούρα. Δεν υπάρχει ιστορικός ή γνώστης της ιστορίας που θα τολμήσει ν' αμφισβητήσει αυτή τη μεγάλη αλήθεια. Μόνο φρε-νοβλαβής θα τολμούσε κάτι τέτοιο.

Βέβαια εξ ίσου αλήθεια είναι ότι το κίνητρο των Χριστιανών γι' αυτή τη μεγάλη πράξι τους ήταν η Κ. Διαθήκη και η Π. Διαθήκη, το ότι δη-λαδή ήθελαν πάση θυσία να κρατήσουν ζωντανή τη γλώσσα στην οποία γράφτηκε πρωτοτύπως η Κ. Διαθήκη και η αυθεντική μετάφρασι της Π. Διαθήκης. Το κίνητρο όμως αυτό δεν μει-ώνει καθόλου την προσφορά τους στο Ελλη-νικό έθνος, ότι μόνοι αυτοί διέσωσαν τη γλώσσα του, τη γλώσσα τους.

Οι Χριστιανοί, οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς, οι πατέρες της Εκκλησίας, ο Αθανάσιος, ο Ιω-άννης Χρυσόστομος, και τόσοι άλλοι, επέμεναν να γράφουν,

απαξάπαντες και μόνον αυτοί, στην ελληνική γλώσσα, να κηρύττουν την πίστι στην ελληνική, να χρησιμοποιούν στη λα-τρεία την ελληνική. Και για να τη γνωρίζουν εις βάθος και εκ περισσού, έκριναν ότι πρέπει να διαφυλάξουν και να σπουδάζουν και τα προχριστιανικά κείμενά της, 2.000 τόμους, τη δεύτε-ρη, όπως είπα, σε έκτασι γραμματεία της γης μετά τη χριστιανική. Οι ειδωλολάτρες Έλληνες εν τέλει προσήλθαν όλοι στην προσοδοφόρο λατινική κι αφωμοιώθηκαν από το λατινισμό. Γι' αυτό και οι μεν Χριστιανοί λέγονταν τότε με την ελληνική λέξιπιστοί, οι δε ειδωλολάτρες με τη λατινική λέξιπαγάνοι(*pagani*)·και σήμερα τους λέμεπαγανιστάς.Διότι εκλατινίστηκαν πρόδωσαν την ελληνική γλώσσα. Ο τυχοδιώ-κτης και υλόφρων και άπληστος ειδωλολάτρης ποτέ δεν χαλάει τη ζαχαρένια του, αλλά το μό-νο που κυττάει είναι το τομαράκι του·και γι' αυτό θέλει πάντα κοινωνικώς και κρατικώς να έχη το πάνω χέρι·και για να το επιτύχη αυτό, πουλάει, όταν χρειαστή, και τη γλώσσα του και το έθνος του. Είναι τέτοιος λόγω της ηθικής που του υπαγορεύει η ακάθαρτη θρησκεία του, η θρησκεία του ψεύτη και κλέφτη Ερμού, των φο-νιάδων Απόλλωνος και Άρεως, του κτηνοθά- του Ποσειδώνος, της πόρνης Αφροδίτης, της μοιχαλίδος Δήμητρος, του μοιχού και αιμομίκτη και αρσενοκοίτου Διός, και του κιναΐδου Διο-νύσου, τουψευδάνορος (=ψευτοάντρα), όπως τον έλεγαν με σιχασιά στη διάλεκτό τους οι αρχαίοι Μακεδόνες· τέτοια είναι η ηθική των φαντασιωτικών αυτών προσωποποιήσεων της κα-κίας της ακαθαρσίας και της διαστροφής. Ποια εθνική γλώσσα να διασώση ο παγανιστής, όταν θα χρειαστή να την προδώση και να τη θάψη, για να μη χάση το τομαράκι του την καλοπέρασι και την υστερική προβολή; Οι ελάχιστοι τε-λευταίοι ειδωλολάτρες της Ελλάδος χάθηκαν, όχι διότι κάποιος τους κυνήγησε·κανείς δεν τους πείραξε μέχρι τον Θ' μ.Χ. αιώνα που υ-πήρχαν λίγοι ακόμη·αφού ανέβαιναν και στα ύπατα αξιώματα, όπως ο Τριβωνιανός, για τον οποίο όλες οι πηγές μαρτυρούν ότι ήταν ο μεγαλείτερος μιζαδόρος και δωρολήπτης (δωρο-δοκιών) της αυτοκρατορίας.**Οι Έλληνες ειδωλολάτρες εξέλιπαν, επειδή εκλατινίστηκαν**·τότε χάθηκαν για το Ελληνικό έθνος· όπως ακριβώς χάθηκαν γι' αυτό και οι εξισλαμισθέντες Βυζαν-τινοί, όσοι έγιναν Άραβες και Τούρκοι, και τύ-ραννοι και βασανισταί των άλλων αδελφών τους Ελλήνων αυτό ήταν δική τους επιλογή.

Αλλά και λίγο πριν από την τουρκοκρατία, ο**Γεώργιος Γεμιστός** και περίπου άλλοι 10 της παρέας του, που από Χριστιανοί έγιναν ειδωλολάτρες, γιατί φαντάστηκαν ότι έτσι θα σώσουν το Ελληνικό έθνος από τους Τούρκους, όταν τους παρουσιάστηκε η ευκαιρία να παν στην Ιταλία δις διαπραγματευταί της ενώσεως ορ-θοδόξων και παπικών, ξανάγιναν «Χριστιανοί» ορθόδοξοι, πήγαν στην Ιταλία, υπέγραψαν την «ένωσι», κι εκεί, όταν ο φιλοτομαρισμός τους και η φιλαυτία τους γλυκάθηκαν και ζεστάθη-καν, για να παραμείνουν στην Ιταλία και να γί-νουν ιταλόγλωσσοι και Ιταλοί, έγιναν παπικοί· δεν ξαναγύρισαν στην Ελλάδα. Χάθηκαν

για το Ελληνικό έθνος, μηδενός διώκοντος. Διότι δεν μπορούσε το τομαράκι τους να υπομείνη την τουρκοκρατία, όπως την υπέμειναν καρτερικά και ηρωικά οι πιστοί Χριστιανοί, αυτοί που δια-τήρησαν μέχρι την απελευθέρωσή του και το έθνος και τη γλώσσα του.

Δεύτερη λοιπόν φορά η ελληνική γλώσσα κινδύνευσε να σβήση, μαζί και με τη γραμματεία της και με το έθνος, κατά τους 4 αιώνες της τουρκοκρατίας, που για το Βόρειο μισό της Ελ-λάδος ήταν 5. **Τότε όλοι οι υλόφρονες και καιροσκόποι και τυχοδιώκτες Έλληνες έγιναν Τούρκοι και μουσουλμάνοι**· και λίγοι που μπο-ρούσαν να φύγουν στο εξωτερικό και να ρίξουν πίσω τους στην πατρίδα μαύρη πέτρα, **έγιναν παπικοί και Ιταλοί**. Οι δε πιστοί Χριστιανοί έμει-ναν Έλληνες . Πάλι Βέβαια το κίνητρό τους ήταν η πίστι τους η χριστιανική· επειδή δεν μπορού-σαν να γίνουν Τούρκοι ούτε Ιταλοί, αν δεν απαρνούσαν αυτή την πίστι· ούτε αυτό μειώνει όμως τη μεγάλη πράξι τους, τη μόνη πράξι που διέσωσε την ελληνική γλώσσα και φυσικά και το έθνος το Ελληνικό. Ούτε αυτό είναι σύμπτωσι, ούτε άσχετο με τη θεία πρόνοια. **Όσοι δεν κρατήθηκαν πιστά μέλη της Χριστιανικής πίστεως και Εκκλησίας, έχασαν την ελληνική γλώσ-σα· και την εθνικότητά τους βέβαια**. Για κείνους η ελληνική γλώσσα έσβησε· χάθηκε. Σήμερα μι-λούν τουρκικά και ιταλικά· κι έχουν και την αντί-στοιχη εθνική συνείδησι· κι επιβουλεύονται κιό-λας το Ελληνικό έθνος και τη γλώσσα του. **Μό-νη η Εκκλησία διέσωσε, για δεύτερη φορά στην ιστορία, τη γλώσσα, αυτή την ελληνική**. Οι Έλληνες για 4-5 αιώνες και στα δικαστήρια και στις κρατικές υπηρεσίες ήταν αναγκασμένοι να μι-λούν τουρκικά. Μόνο στην Εκκλησία μιλούσαν ελληνικά, και στο σπίτι τους βέβαια ως Χριστι-ανοί. Η Εκκλησία κράτησε και στη λατρεία της και στο κήρυγμά της και σε κάθε χρήσι της μόνο την ελληνική γλώσσα· **μόνη η Εκκλησία**. Δεν υπήρξε άλλος φορέυς της ελληνικής γλώσσης τότε. Κι αν χανόταν η γλώσσα βέβαια, θα χα-νόταν και η γραμματεία της και η ιστορία και το έθνος.

Και παρ' όλες τις δυσμενείς, δυσμενέστατες κι επικίνδυνες, συνθήκες η Εκκλησία τη γλώσσα την ελληνική την κράτησε σ' όλο το ύψος της και σ' όλη την καθαρότητά της. 'φήνω τους λογίους εκκλησιαστικούς ηγέτες, σαν τους κλη-ρικούς Μελέτιο Πηγά, Ευγένιο Βούλγαρι, Νικη-φόρο Θεοτόκη, Άνθιμο Γαζή, Νεόφυτο Δούκα, Αθανάσιο Πάριο, Θεόφιλο Κομπανίας Θεσσα-λονίκης, και τόσους άλλους, που έγγραφαν σε αρχαίζουσα γλώσσα. Παίρνω τις απλές Διδα-χές του **Κοσμά του Αιτωλού!** Τι δημοτική ελληνική! Τι καθαρότητα ελληνικής γλώσσης! Κάνε-τε ένα πείραμα. Πάρετε τρία δημοτικά κείμενα της τουρκοκρατίας, δύο Ιδιωτικά κι ένα εκκλησιαστικό· ένα του Ζ'αιώνος, ένα του ΙΗ', κι ένα του ΙΘ'· το Χρονικό του Παπασυναδινού του Σερραίου (ΙΖ'), τις Διδαχές του Κοσμά του Αιτωλού (ΙΓ), και το Στορικόν (=Ιστορικόν) του στρατηγού Μακρυγιάννη (ΙΘ'),

δηλαδή αυτό που λέμε Απομνημονεύματά του (διότι ο Μακρυγιάννης μπορεί να γράψε το κείμενό του με-τά την τουρκοκρατία, αλλά τη γλώσσα του την έμαθε σα μητρική και τη μιλούσε σαν ώριμος πλέον άντρας ήδη επί τουρκοκρατίας). Πάρτε τα κείμενα αυτά και χτενίστε το λεξιλόγιό τους. Στα δύο, Παπασυναδινό και Μακρυγιάννη, θα βρήτε μια δημοτική ελληνική κατάφορτη από τουρκικές λέξεις-τομανάτικαι τιτζιβαέρικαι τιτητούνικαι τιγιαταγάνικαι τικάλπικοκαι τιχοζίρι!

Κατάφορτη. Διαβάστε και τις Διδαχές του Κοσμά του Αιτωλού, το χριστιανικό κήρυγμα της Εκκλησίας-το δημώδες, το άκρως λαϊκό-δεν θα βρήτε τέτοιες λέξεις-θα βρήτε όλοκάθαρα ελληνικά. Γιατί; Γιατί η Έκκλησία την ελληνική γλώσσα, και την αρχαίζουσα στη λατρεία της και τη δημοτική στο κήρυγμά της, τη μιλούσε μόνο καθαρή-μ' ένα αισθητήριο αλάθητο. Ξέ-νες λέξεις δεν δεχόταν στη λαλιά της. Δεν κακί-ζω τους άλλους δύο συγγραφείς- άνθρωποι απλοϊκοί ήταν-ήταν φυσικό να δεχτούν τουρ-κικές λέξεις- δεν ήξεραν καν ποιές ακριβώς είναι τουρκικές και ποιές καθαρόαιμες ελληνικές. Δεν ήταν φιλόλογοι οι άνθρωποι. Η Εκκλησία όμως ούτε αυτό το απλοϊκό και απολύτως δικαιολο-γημένο μειονέκτημα είχε στη γλώσσα της και τη δημοτική και την αρχαίζουσα. Η Εκκλησία μιλούσε μόνο καθαρή ελληνική γλώσσα, πεντα-κάθαρη-μόνη αυτή. Αλλά και οι άλλοι, όση ελληνική γλώσσα ήξεραν, στην Εκκλησία τη μά-θαιναν εκεί τη φρεσκάριζαν, εκεί τη διατη-ρούσαν και τη συντηρούσαν, για χάρι της Χρι-στιανικής πίστεως την κράτησαν. Για κανέναν άλλο λόγο.

Λέμε συνήθως- Το Ελληνικό έθνος χάρισε στη Χριστιανική πίστι τη γλώσσα του για τη Βί-βλο της. Ναι-αλλά και η Χριστιανική πίστι, δύο φορές αυτή, χάρισε στο Ελληνικό έθνος τη γλώσσα του. Το Ελληνικό έθνος σε έναν μόνο οφείλει ευγνωμοσύνη, διότι δύο φορές διέσωσε μόνος αυτός τη γλώσσα, του και την επιβίωσή του ως έθνους-στη Χριστιανική πίστι, στη Χριστιανική Εκκλησία.

Που ήταν τότε οι παγανισταί,αυτά τα αγράμματα κι απελέκητα σαχλοκούδουνα; Όλοι τους πρόδωσαν κι αυτομόλησαν τη μια φορά στο λατινισμό την άλλη στο Ισλάμ,κι έσβησαν την ελληνική γλώσσα τους. Αυτό τους υπαγορεύει πάντα το θεοποιη-μένο τομαράκι τους. Η Χριστιανική πίστι διέσω-σε, δις, την ελληνική γλώσσα και για πάντα την αρχαία ελληνική γραμματεία και την ελληνική Ιστορία.**Το Ελληνικό έθνος οφείλει τη σημερινή ύπαρξί του μόνο στη Χριστιανική πίστι, στην Εκκλησία. Σε κανένα άλλο- και κυρίως σε καν-ένα πατριδοκάπηλο, σε κανένα ψιλικατζή ολυμπιακής φανφάρας.** Ξέρετε τώρα που θ' αυτομολήσουν αυτοί σε περίπτωσι που η ελληνική γλώσσα θα κινδυνεύση. Για χάρι της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης διέσωσαν δις οι Χρι-στιανοί την ελληνική γλώσσα, με συνέπεια να διασωθή και η ελληνική γραμματεία και η ελληνική ιστορία και το Ελληνικό έθνος. Γι' αυτό άλ-λωστε και ο διαμορφωτής που διέπλασε τη νεώτερη ελληνική γλώσσα είνε μόνο ένας-η **Βί-βλος** - η Παλαιά Διαθήκη κατά την αρχαία ελληνική μετάφρασι των Εβδομήκοντα και η

Καινή Διαθήκη όπως γράφτηκε από τους αποστόλους του Κυρίου Ιησού Χριστού. Η Βίβλος διέ-πλασε πρώτα τη γλώσσα της χριστιανικής λα-τρείας και του χριστιανικού κηρύγματος κι έπει-τα όλη την ελληνική γλώσσα.

Γράφει ο ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΚΕΔΩΝ

Από το περιοδικό της Ι.Μ. Φλωρίνης «ΣΑΛΠΙΞ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» (Τεύχη 354-355-356)

Πηγή: egolpion.com